

ste arbejdsløshedsforsikringslov fra 1907. Så forslaget om at reducere den nødvendige medlemsperiode til et halvt år vil ikke genskabe den situation, der var før 1. januar 1996.

Jeg må også sige, at jeg ikke deler forslagsstillernes bekymring for den danske flexicuritymodel. Det er rigtigt, at a-kassernes medlemstal er faldet i de senere år. Det er også rigtigt, at et relativt stort antal personer på arbejdsmarkedet ikke er arbejdsløshedsforsikrede, og at mange af disse ikke vil have ret til kontanthjælp, hvis de bliver ledige.

Men det er altså stadig væk sådan, at langt de fleste stadig er arbejdsløshedsforsikrede, og lige nu stiger a-kassernes samlede medlemstal igen. Mange af de andre har en meget lille eller ingen risiko for ledighed eller har tegnet en privat arbejdsløshedsforsikring eller en lønforsikring i de almindelige forsikringsselskaber.

Vi må heller ikke glemme, at vi i Danmark har valgt, at arbejdsløshedsforsikring er en frivillig ordning. Det indebærer altså, at den enkeltes personlige risikovurdering er afgørende for, om personen forsikrer sig. Forslaget her vil medføre en favorisering af personer, der har valgt at køre på frihjul i forhold til forsikringssystemet. Og så kan man jo spørge, om det er retfærdigt over for de mange mennesker, der i mange år har betalt til deres a-kasse for at være forsikret.

Det spørgsmål skal også ses i lyset af, at forslagsstillerne netop mener, at de gældende regler for at blive medlem af en a-kasse og opnå ret til dagpenge er uretfærdige. Det forstås jeg simpelt hen slet ikke. Man kan blive medlem af en a-kasse, blot man har lønarbejde eller driver selvstændig virksomhed, uanset beskæftigelsesens omfang. Hvad er det uretfærdige i det?

En stor del af dem, der meldes ind for første gang, er i øvrigt dimittender, der har gennemgået en erhvervsmaessig uddannelse af mindst 18 måneders varighed. De opnår ret til dagpenge allerede 1 måned efter uddannelsens afslutning, blot de melder sig ind senest 14 dage efter afslutningen. Hvad er det uretfærdige da i det?

Betingelserne for ret til dagpenge på grundlag af beskæftigelse har jeg allerede nævnt. De sikrer, at den ledige har stabil og længerevarende tilknytning til arbejdsmarkedet, og at ledigheden derfor medfører et reelt tab af indtægt. Udbetalingen af arbejdsløshedsforsikring forudsætter ligesom alle andre forsikringer, at der kan dokumenteres et økonomisk tab. Og hvad er det uretfærdige så i det?

Derfor kan regeringen heller ikke støtte nogen af de foreslåede ændringer af dagpengereglerne. Jeg har tidligere sagt, at det er helt centralt, at vi politikere holder fokus på at gøre det rigtige på det rigtige tidspunkt og at sikre, at vi ikke handler i panik. Det står jeg ved. Jeg må sige, at det her beslutningsforslag er et udtryk for den forkerte medicin på det forkerte tidspunkt.

Regeringen har allerede sat gang i en lang række initiativer for at begrænse den negative udvikling. Vi har forbedret hjælpen til folk, der er blevet afskediget eller er på vej til at blive det, med uddannelse, omskoling og jobsøgning. Vi har også igangsat en række initiativer, som ikke fuldt ud er slået igennem endnu, f.eks. har kommunerne for nylig fået lov til at bruge flere penge til renovering af skoler og institutioner, danskerne har allerede i år fået skattelettelser, og om ganske kort tid frigives SP-midlerne. Og danskerne siger i en ny undersøgelse, at de hellere vil lade en stor del af milliarderne gå til forbrug. Det betyder flere job i butikkerne, til dem, der fremstiller varerne, til dem, der transporterer dem osv. osv. Endelig vil jeg nævne de 1,5 mia. kr., der er i renoveringspuljen, som mange også i øjeblikket får gavn af.

I regeringen overvejer vi løbende nye initiativer, men jeg vil gerne slå fast, at nye initiativer skal målrettes, hvor de gør mest gavn. Regeringen kan med det her ikke støtte forslaget.

Kl. 18:38

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Eigil Andersen for en kort bemærkning.

Kl. 18:38

Eigil Andersen (SF):

Der er lavet bankpakker, hvor staten har stillet 100 mia. kr. til rådighed for et ellers liberalt system, hvor man også kunne have sagt, at de banker bare må gå ned. Man har lavet noget helt ekstraordinært. Jeg er enig i det, der er lavet. Man har givet hjælp til mennesker med flekslån, obligationslån, som jo ellers stod til en stor rentestigning. Det har man gjort på forskellige måder, sådan at de har undgået en økonomisk ruin. Det er også meget ekstraordinært, for man kunne bare have sagt, at det må de selv om. Jeg er enig i det, der er lavet.

Nu kommer vi så til lønmodtagerne. Hvorfor laver man bankpakker og hjælper folk med flekslån, men når det kommer til lønmodtagerne og deres mulighed for at få et sikkerhedsnet, så kan der ingenting laves?